

пенното усложняване на социалните връзки и отношения става и едно нарастване и обогатяване на душевния живот: изникватъ нови съображения, нови приспособления, нови стремежи, нови цели. И тѣзи развити форми на душевния животъ осигоряватъ нови, по-развити форми на социалния животъ. Така, чрезъ взаимни непрекъснати влияния се пораждатъ, развиватъ и закрепватъ дветѣ основни и съществени области на човѣшкото съществуване: душевния животъ и социалния животъ.

§ 4. Индивидуаленъ и колективенъ животъ.

Социологията изуча човѣшкия *груповъ* животъ. Отдѣлниятъ човѣкъ я интересува само дотолкова, доколкото той може да влияе, добре или зле, на по-малка или по-голяма група, чрезъ преки или косвени връзки. Тѣй че ако нѣкой индивидъ, макаръ напредналъ умствено и духовно, се отдѣли въ нѣкакво абсолютно осамотение, заживѣе всредъ дивата природа, си доставя всичко необходимо направо отъ нея, нѣма връзки съ абсолютно никого, стане единъ Робинзонъ, социологията не може да се интересува отъ него, освенъ ако единъ день започне да се интересува и отъ мистичните влияния на силните изолирани улове.

Като изключимъ и така невъзможните въ живота Робинзоновци, всичките хора зависятъ едни отъ други. И въ тѣхните връзки и взаимовлияния играятъ първостепенна, дори изчерпателна роль тѣхните вътрешни минове, които се проявяватъ въ видъ на инстинкти, чувства, идеи, разни наследствени разположения, волеви